

Đồ Nam Hải : Nghĩ là nghĩ thế nào ?

Nhân viên sứ quán Mỹ [Trịnh Hải](#), một thanh niên từ **hải ngoại** vào trong nước để làm việc và một mặt vì công an quấy quấy vào những chuyện đời đời. Truyện kể đã được rất nhiều độc giả quan tâm theo dõi. Bài suy gẫm tuần này chúng tôi xin được chia sẻ bút ký **“Tôi Đấu Tranh Với Công An”** của anh **Đồ Nam Hải**, một người không ngại **trong nước** dám nói lên những điều thật để đất nước được tốt hơn. Anh bị công an đóng chốt trước nhà và sách nhiễu triền miên. Như vậy có thể nói sống ở dưới chế độ XHCN-VN, người dân đóng tiền thuế cho công an để chúng nó canh mình, hành hạ mình. Ghi chú: Hình ảnh từ các nguồn trên Net có tính cách minh họa.

Đồ Nam Hải – *“Trong những ngày qua, công an Việt Nam tại Sài Gòn đã dần thêm một bước nữa trong việc bao vây, theo dõi, sách nhiễu tôi: như như trước đó họ chỉ thiết lập các chốt xung quanh nhà tôi suốt ngày đêm, tôi đi đâu thì họ đi theo đó và khi xét thấy cần phải phá đám thì họ mới ra tay. Thì nay, họ biến ngay nhà tôi thành cái nhà tù mà không cần phải có lệnh bắt giam hay lệnh quấy nhiễu nào...”*

[0908.140.545](#)), một viên sĩ quan cấp tá thuộc Phòng PA.35 – Công an Tp. Hồ Chí Minh – người đã làm việc với tôi hàng trăm lần từ năm 2005 đến nay như sau: “Công an các ông suốt một tuần qua chơi cái trò xấu xa, bực bội với tôi quá, ông Tâm ạ!”. Hôm sau, ông ta nhận lại: “Những gì chúng tôi thực hiện là nhằm giúp anh cơ hội và lý do chính đáng để rời khỏi “Phong trào dân chủ” mà không áy náy và làm mất sĩ diện của anh. Đến lúc nào đó, anh sẽ cảm ơn tôi.”. Tôi nhận lại: “Không! Tất cả

chị càng làm cho tôi quyệt tâm hơn trong đấu tranh dân chị mà thôi! Nếu tôi có ý dừng lại thì đã dừng lâu rồi.”

Đó là một sự việc diễn ra ngoài đơn công an. Còn khi buộc phải vào đơn thì câu chuyện đấu tranh của tôi với họ thường diễn ra như sau: Phòng họp B – Công an Q. Phú Nhuận, lầu 1, nơi nhìn ra đường Hoàng Văn Thụ có sức chứa khoảng 40 – 50 người, nhưng chị có tôi và một nhóm 5 – 6 viên công an thuộc Phòng PA.35 – Công an Tp. Hồ Chí Minh và “Đội an ninh nhân dân” – Công an Q. Phú Nhuận. Vì đã xác định từ trước nên tôi luôn đem theo sách, báo trong cặp xe rồi ghé qua đường mua bánh mì và nước uống. Phần lớn thời gian bị công an tạm giữ trái phép tại đây, tôi dành để đọc sách, báo hoặc kê 4 chiếc ghế nằm ngửa.

Tuy nhiên, theo đúng “thủ tục” thì họ cũng tiến hành ghi ghi chép chép vào những tờ “Biên bản làm việc” và hỏi tôi câu này, câu kia. Chúng liên quan đến những bài viết, bài trả lời phỏng vấn của tôi với báo, đài bên ngoài hoặc những bản văn của Khẩu 8406 mà tôi là một người trong Ban điều hành lâm thời. Tôi nói với họ: “Tôi không có trách nhiệm phải trả lời những câu hỏi với vấn đề đó của các ông và cũng không ký vào bất cứ tờ Biên bản làm việc nào do các ông lập ra đâu. Vì vậy, các ông đừng có viết làm gì cho mất công.”. Họ nói: “Anh hỏi viết gì, nói gì thì chúng tôi cũng biết cả. Việc anh làm thì anh nhận chứ anh sợ hay sao mà không dám nhận, không dám trả lời chúng tôi?”.

Tôi nói: “Vấn đề ở đây không phải là tôi sợ hay không sợ. Vì nếu sợ thì tôi đã không dám dấn thân như thế này. Vấn đề nằm ở chỗ: nếu tôi trả lời các ông hoặc nếu tôi đồng ý ký vào những tờ Biên bản làm việc do các ông lập ra tức là tôi đã chấp nhận việc các ông chặn bắt và tạm giữ trái phép này của các ông là đúng. Không! Đó là những việc làm vừa vi phạm nhân quyền, vừa trái pháp luật của các ông. Mà những sự vi phạm này của công an Việt Nam các ông là rất phổ biến. Nó diễn ra với tất cả những người đấu tranh như tôi chứ không phải chỉ có riêng tôi bị đâu.

Những người cảm quyến trong cái chế độ độc đảng toàn trị ở Việt Nam này hiểu rất rõ rằng: nếu họ buông súng đạn, nhà tù và sự lừa bịp nhân dân ra thì chế độ này sẽ sụp đổ ngay! Vì vậy, họ phải bật đèn xanh, phải dung túng, nuông chiều, bao che cho những việc làm sai trái của công an các ông. Tôi quyệt định tố cáo những tội ác của các ông trước công luận thôi, chứ tôi không đi kiện theo gợi ý của các ông làm gì cho mất công.

Thời gian và tâm trí của tôi là tập trung cho sự quyết tâm cùng với dân tộc đấu tranh nhằm thay thế được triết lý cái chết độ phần dân hại nước này. Bởi vì, chỉ có khi đó dân tộc này mới được giải phóng! Chỉ có khi đó dân tộc này mới thực sự có tự do!

Họ nói với tôi: “Anh Hài suy nghĩ như vậy có nghiệt ngã và cực đoan quá không? Đất nước đang thay da, đổi thịt từng ngày, đời sống của nhân dân ngày càng được cải thiện về mọi mặt, uy tín của Việt Nam ngày càng được nâng cao trên trường quốc tế, ...Thế mà anh không nhận ra hay cộng tình không nhận ra? Còn những kẻ tham nhũng thì Đảng cũng đã và đang quyết tâm xử lý theo đúng pháp luật đấy thôi.

Mặt khác, anh cũng nên tự hỏi mình là: Tại sao trong xã hội có biết bao nhiêu người nhưng chúng tôi vẫn để họ yên làm ăn mà chỉ mời những người như anh? Chẳng lẽ dân tộc này đi ra biết bao xương máu mới có được độc lập, tự do như ngày hôm nay để rồi chịu nguyền yên cho các anh kêu gọi người dân tẩy chay bầu cử, kêu gọi người dân xuống đường biểu tình đòi lật đổ chế độ à?

Chúng tôi được Đảng trao cho nhiệm vụ phải bằng mọi giá giữ vững thành quả cách mạng đã giành được, quyết không để cho “các thế lực phản động, thù địch” cướp đi; quyết không để cho bất cứ nước nào, thế lực nào can thiệp vào công việc nội bộ. Vì Việt Nam là một đất nước có độc lập, có chủ quyền. Những mô hình dân chủ của Anh, Pháp, Mỹ, Úc,... mà áp dụng vào Việt Nam là hỏng, vì mỗi nước có những điều kiện, hoàn cảnh riêng rất khác nhau...”

Hình ảnh Phật Giáo Hòa Hảo ở miền nam biểu tình phản kháng lại khi bị công an đàn áp không cho thực thi quyền Tự Do Tôn Giáo. Theo tin mới nhận được thì mặc dù cs. ngăn cấm nhưng Đại Lễ Kỷ Niệm 25-2 Âm Lịch sẽ được tiến hành bất chấp sự hăm he, hù dọa của tà quyền. (Đã có 03 tín đồ gửi tuyệt mạng thư cho nhà cầm quyền CSVN tuyên bố sẽ tự thiêu nếu nhà cầm quyền CSVN ngăn cấm tổ chức ngày Đại Lễ Kỷ Niệm 25 Tháng 2 Âm Lịch)

Tôi nghe họ thao thao một hồi như vậy thì nói: “Công an các ông kẻ ra cũng “thuộc bài” Đảng dạy dỗ nhá. Về những “luận điểm chính thống” này thì bác bỏ chúng không khó. Nhiều người khác như tôi và bản thân tôi cũng đã làm điếu đó. Các ông đã

đọc những bài viết của tôi rồi, thậm chí còn đọc khá kỹ trước khi “làm việc” với tôi nên tôi thấy không cần phải nhắc lại nữa. (xin xem phần phụ lục).

Nay tôi chỉ muốn các ông lưu ý hơn những điểm sau đây:

– Những thay đổi về mặt kinh tế của đất nước trong những năm qua, nhất là từ năm 1986 đến nay, sau Đại hội 6 của ĐCSVN thì ai cũng nhận ra và cũng đều được hưởng lợi. Tuy nhiên, phải thấy rằng: đó chính là chiến công của nhân dân ở cả 3 miền Bắc – Trung – Nam. Bởi vì, nhân dân đã quyết không chịu sống mãi kiếp nghèo khó, tội nhục do cái cơ chế quản lý kinh tế tập trung, quan liêu, bao cấp; do sự ngăn sông, cấm chợ nghiêm ngặt gây nên và họ đã vùng lên. Toàn bộ hệ thống chính trị ở Việt Nam lúc đó do ĐCSVN lãnh đạo, xét về căn bản là quyết tâm chống đến cùng sự đổi mới này. Thế rồi, khi họ nhận ra là không thể chống lại được quy luật, chống lại thực tiễn cuộc sống thì cái “tập đoàn Lý Thông” hôm qua đã từng tìm mọi cách ném đá xuống hang hại người, nay bỗng chốc lại biến thành những “chàng Thạch Sanh” thời đại, đứng cấm cứu người! Đó là điểm rất quan trọng và rất cần thiết phải vạch trần.

– Không ai phải nhận việc đời sống nhân dân có khá lên, nhưng đó chỉ là sự so sánh giữa trước và sau đổi mới mà thôi. Còn những mối quốc nạn và quốc nhục của dân tộc hôm nay như: hậu quả nặng nề cách giầu – nghèo, môi trường bị ô nhiễm, tình trạng tham nhũng, mua quan – bán chức, đạo đức xã hội xuống cấp, người dân với những nỗi oan khiên do bộ máy hư hỏng, tai nạn giao thông, tai nạn lao động, an ninh của người dân bị đe dọa, nợ xấu tín dụng và tình trạng mất đất, mất biển bởi triêu đình phương Bắc, v.v... thì lại ngày càng trầm trọng hơn cả khi trước đổi mới. Nó đang có nguy cơ đẩy dân tộc này đến bờ vực của sự phá sản và sự nô lệ! Những người như chúng tôi dám nói lên những mối nguy cơ đó một cách công khai, có lớp lang, bài bản tuy nhìn bề ngoài có vẻ là số ít nhưng lại là đại diện cho tâm tư, nguyện vọng của toàn thể dân tộc Việt Nam ở cả trong và ngoài nước hôm nay. Những người nắm thực quyền trong ĐCSVN rất không muốn những sự thật này được phơi bày nên đã ra lệnh cho công an các ông đàn áp chúng tôi. Họ muốn trói tay, bịt miệng chúng tôi lại. Đơn giản thế thôi, chứ không phải là cái gì khác.

– Việt Nam dứt khoát phải phải đổi mới chính trị! Đó là điều không định. Nếu không, mọi thành tựu nếu có của sự phát triển kinh tế, do nhân dân tạo ra được sẽ bị chính cái hệ thống

chính trị phồn dân chủ và phồn động hiện nay ở Việt Nam triệt tiêu hết mà thôi! Mà sự đổi mới ở đây phải là triệt để càng sớm chừng nào càng tốt chừng đó, như tinh thần của bản Tuyên bố gần đây mà Khẩu 8406 chúng tôi đã xác định rõ: "... Một trong những đặc điểm lớn nhất của thời đại ngày nay là thời đại sụp đổ của tất cả các chế độ chuyên chế độc tài dưới mọi hình thức trên phạm vi toàn thế giới. Thay vào đó là những chế độ dân chủ, đa nguyên, đa đảng và pháp trị. Đây là những giá trị phổ quát và đích thực, không phân biệt truyền thống văn hóa, tôn giáo, địa lý, chủng tộc, mà loài người tiên bộ đã phải bỏ ra rất nhiều thời gian, công sức, mồ hôi xương máu mới có được..." chứ không phải là những trò tu sửa vật vãn, lấu cá mà Đảng của các ông đang bày ra để đánh lừa nhân dân Việt Nam và nhân dân thế giới đâu!

Các ông hãy tin rằng: chính các ông và gia đình các ông cũng sẽ cùng được hưởng lợi từ sự đổi mới chính trị đó. Vì vậy, tôi mong rằng các ông hãy cùng với chúng tôi, chúng ta hãy cùng với dân tộc mạnh dạn bước vào cuộc chiến đấu mới này, để Tổ quốc ta sớm thoát khỏi ách độc tài cộng sản toàn trị, sớm hòa nhập tốt vào thế giới tiên bộ hôm nay!

Đoàn Nam Hải (Phương Nam) – tháng 3/2011.

Một số hình ảnh trong tháng 3-2011 về tội ác của công an Việt Nam tại phường Thịnh Liệt-Hà Nội đánh chết người công dân Trịnh Xuân Tùng chỉ vì không đội mũ bảo hiểm. Điều mà mọi người bức xúc nhất ở vụ án này, là sự nhảm tâm, tàn bạo của viên Trung tá công an khi đánh đập nạn nhân đến gãy đứt sừng còi rồi hô hào cái lực lượng gọi là dân phòng cùng tấn công và dùng còng sắt khóa ông vào gốc cây sau đó bắt lên xe chỉ về phường. Nhảm tâm hơn là kể từ khi bị đánh đập đứt sừng còi từ 3 giờ chiều và nạn nhân đương nhiên đã có dấu hiệu nguy hiểm, gia đình đến xin đưa đi khám, nhưng mãi cho đến 9 giờ 30 đêm, đến khi nạn nhân trở nặng thì mới cho đi bệnh viện khám và cái chết oan khuất đã đến với một con người hiền lành, vô tội.

Hình ảnh và tin chi tiết:

Đang bào tập trung đông đảo trước cửa nhà nạn nhân, ai cũng đứng phẫn uất, căm hờn lũ hung bạo...

**Hình ảnh và bài đọc do nhóm Paltalk tổng
hợp từ Nam California, Hoa Kỳ.**